

Arrest

nr. 110 433 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bhutaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 november 2011 dient de verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 17 september 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekster dient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beroep in tegen de beslissing van 17 september 2012. Bij arrest nr. 97 419 van 19 februari 2013 wordt het beroep

verworpen en weigert de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 maart 2013 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 20 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 maart 2013 en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S(...) S(...) geboren te Chuka , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Bhutan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13/03/2013

Overwegende dat de betrokkene op 7 november 2011 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 6 december 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 18 september 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19 februari 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 13 maart 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een betaling van grondbelasting door haar vader dd. 26/10/1983, een 'child health card' voor een kind geboren op 02/04/1989 en een identiteitskaart van haar moeder dd. 27/10/1981 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag de gelegenheid had naar voren te brengen waarom zij haar land van herkomst verlaten zou hebben, dat de Belgische asielinstanties reeds oordeelden over deze motieven. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28/02/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 10 (tien) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 10 (tien) dagen.

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie in te dienen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De verzoekster vangt haar betoog aan met een citering van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en licht het middel als volgt verder toe:

“1. Naar luid van artikel 51 /8 Vr.W. 15.12.1980 kan verweerster beslissen de (nieuwe) asielaanvraag van verzoekster niet in aanmerking/overweging te nemen indien verzoekster geen nieuwe gegevens voortbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan sinds de laatste fase van de vorige asielprocedure.

Volgens verweerster zou verzoekster geen dergelijke ‘nieuwe gegevens’ naar voren brengen bij haar tweede asielaanvraag dd. 13.03.2013, quod non.

Gelet op de materiële (en formele) motiveringsplicht dewelke op verweerster rust, dient verweerster wat zij beweert en concludeert afdoende en zorgvuldig te motiveren, rekening houdende met alle haar beschikbare informatie en elementen haar bekend aangaande de situatie van verzoekster.

2. De ‘nieuwe gegevens’ in de zin van artikel 51/8 Vr.W. 15.12.1980 dewelke verzoekster kan voorleggen bij haar tweede asielaanvraag kunnen ‘nieuw’ zijn in die zin dat ze nieuwe bewijzen vormen ter ondersteuning van anterieure situaties in het herkomstland, in casu BHUTAN, en die aantonen dat verzoekster werkelijk een gegronde vrees kent voor vervolging in BHUTAN dan wel een ernstige vrees kent voor haar leven of fysieke integriteit, waardoor verzoekster onder het toepassingsveld van artikel 1e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 valt en hem het asielstatuut dient toegekend, dan wel de subsidiaire bescherming.

3. De beoordeling van verweerster aangaande de ‘nieuwheid’ van de door verzoeker medegedeelde gegevens in de zin van artikel 51/8 Vr.W. 15.12.1980 (in casu de door verzoekster op 20.03.2013 bij verweerster neergelegde stukken - zie stuk 2) beperkt zich tot de evaluatie van de mate waarin verzoekster deze gegevens in een eerder stadium van de behandeling van haar asielaanvragen had kunnen mededelen, met name tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag dd. 07.11.2011.

4. Dat verweerster in de bestreden beslissing er zich toe beperkt te stellen dat verzoekster de nieuwe gegevens die zij thans tijdens haar tweede asielaanvraag aan verweerster mededeelt, ‘reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag’.

Verzoekster kon echter deze thans nieuwe gegevens niet eerder aanbrengen omdat zij niet in het bezit ervan was voorafgaandelijk begin maart 2013.

Verzoekster brengt naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag wel degelijk nieuwe gegevens voort die bewijzen vormen ter ondersteuning van anterieure situaties in het herkomstland, in casu BHUTAN, en die aantonen dat verzoekster werkelijk een gegronde vrees kent voor vervolging in BHUTAN dan er wel een ernstige vrees kent voor haar leven of fysieke integriteit.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster zagezegd geen nieuwe gegevens voortbrengt omdat zij volgens verweerster deze eerder had kunnen naar voren brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag zonder te motiveren waarom dat volgens haar zo is en de stukken thans voorgelegd thans niet ‘nieuw’ zouden kunnen zijn in de zin van artikel 51/8 Vr.W. 15.12.1980.

Dat derhalve verweerster nalaat zorgvuldig en ernstig te evalueren of al niet dan verzoekster deze gegevens en documenten - door hem aan verweerster overhandigd op 20.03.2013 na ze te hebben vertoond op 13.03.2013 - op een eerder ogenblik en tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen.

Dat verweerster daarenboven ook voorbijgaat aan het feit dat verzoekster in november 2011 het Rijk binnenkwam als een volledig haveloze asielzoekster, wijl zij in maart 2013 haar tweede asielaanvraag doet beschikkende over modernere communicatiemiddelen die haar toelaten nieuwe gegevens naar voren te brengen.

Een dergelijke werkwijze en motivering van verweerster ontbeert redelijkheid en zorgvuldigheid, mede gelet op de ernstige gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoekster sorteert, nu een gedwongen terugkeer naar haar herkomstland voor haar betekent dat haar mentale en fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar zullen komen, nu zij in BHUTAN zonder enige twijfel aan vervolging blootstaat.

Dat verweerster gelet op het voorgaande ook op een onzorgvuldige en onredelijke wijze besluit tot de niet in overwegingname van asiel het verzoek van verzoekster en de bestreden beslissing derhalve niet wettig is gemotiveerd nu verweerster zowel artikel 1e A (2) Conventie van Geneve 28 juli 1951 en de artikelen 48/3 en 51/8 Vr.W. 15.12.1980 schendt en tevens de formele motiveringsverplichting zoals

vastgelegd in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 en de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in hoofde van verweerster, meer de schending van artikelen 48/4 Vr.W. 15.12.1980 waardoor de bestreden beslissing in elk geval nietig moet worden verklaard."

3.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor het bepaalde in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt telkens *in concreto* gemotiveerd waarom de door de verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag aangebrachte elementen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt verder verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Hierbij wordt tevens, onder verwijzing naar artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat aangezien aan de verzoekster reeds op 28 februari 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en zij hieraan geen gevolg gaf, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op tien dagen.

Waar de verzoekster stelt dat bestreden beslissing slechts vermeld dat de door haar bijgebrachte stukken reeds tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag hadden kunnen worden voorgelegd zonder te motiveren waarom deze documenten niet 'nieuw' zouden kunnen zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat het motief dat de verzoekster de documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag reeds afdoende is om te verantwoorden waarom zij niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden weerhouden. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt niet de verplichting in om ook de motieven van de motieven te specificeren. De genoemde motivering volstaat in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Deze motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekster te kennen geeft dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, kan worden verwezen naar de bespreking van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.3. De verzoekster voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

In zoverre de verzoekster de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad wijst er op dat hij bij de beoordeling van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De in het middel aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en).

Het betreffende artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

3.4 De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet verweerder toekent, is beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

3.5 Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag drie stukken neerlegde: een identiteitskaart van haar moeder dd. 27 oktober 1981, een “child health card” voor een kind geboren op 2 april 1989 en een betalingsbewijs van grondbelasting op naam van haar vader dd. 26 oktober 1983. De verzoekster verklaarde omtrent deze stukken dat zij hiermee haar afkomst wil aantonen (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd; 20 maart 2013, vraag 15).

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de door de verzoeker naar voor gebrachte stukken in rekening werden genomen door de verweerder. Evenwel werden op basis van deze stukken geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet weerhouden. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde als volgt: *“Overwegende dat de betrokkene een betaling van grondbelasting door haar vader dd. 26/10/1983, een 'child health card' voor een kind geboren op 02/04/1989 en een identiteitskaart van haar moeder dd. 27/10/1981 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag de gelegenheid had naar voren te brengen waarom zij haar land van herkomst verlaten zou hebben, dat de Belgische asielinstanties reeds oordeelden over deze motieven.”* De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat de verzoekster geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De vaststellingen van de verweerder zijn in overeenstemming met de gegevens van het administratief dossier.

3.6 De verzoeker is het niet eens met het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat zij de genoemde stukken reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Volgens de verzoekster kon zij deze nieuwe gegevens niet eerder aanbrengen omdat zij ze nog niet in haar bezit had vóór maart 2013. Bij het verzoekschrift voegt de verzoekster kopies van een verzendingsbewijs en enveloppe van een zending waarop als afzender de heer M(...) G(...) is vermeld en als bestemming de partner van de verzoekster. Als datum van verzending wordt 1 maart 2013 vermeld en als datum van aflevering wordt 5 april. De datum van aflevering bevat geen aanduiding van het jaartal, doch uit de samenlezing met de elders vermelde datum van verzending, kan worden afgeleid dat de desbetreffende zending werd afgeleverd op 5 april 2013. Ter terechtzitting legt de verzoekster de originelen van de enveloppe en het verzendingsbewijs voor.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster ten overstaan van de diensten van de verweerder op geen enkel ogenblik heeft verklaard dat zij de genoemde documenten slechts in het bezit kreeg begin maart 2013. De verzoekster heeft in haar verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet gespecificeerd wanneer deze documenten werden opgestuurd en/of in ontvangst genomen (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 20 maart 2013, vraag 15). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt daarnaast ook dat het verzendingsbewijs dat de verzoekster thans voorlegt niet aan de verweerder werd overgemaakt voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissing. Er valt dan ook niet in te zien hoe de verweerder met deze nieuwe verklaringen en stukken rekening kon houden.

De Raad dient er op te wijzen dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. Het is eigen aan de annulatiebevoegdheid van de Raad dat de wettigheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld op grond van de gegevens zoals deze voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Het kwam de verweerder dan ook enkel toe om in de bestreden beslissing in te gaan op de door de verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag als nieuw ingeroepen gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en aan te geven om welke redenen deze niet konden worden aanvaard.

Door te verwijzen naar een verzendingsbewijs dat niet aan het oordeel van de verweerder werd overgemaakt, kan de verzoekster het motief dat de genoemde identiteitskaart, de “child health card” en het betalingsbewijs reeds konden worden overgemaakt tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag dan ook niet vitiëren. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij deze gegevens in rekening zou nemen.

3.7 Bovendien gaat de verzoekster er ten onrechte van uit dat het tijdstip waarop documenten in ontvangst zijn genomen, bepalend is voor de beoordeling of deze documenten al dan niet nieuw zijn in de zin van het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Immers toont het in ontvangst nemen van documenten op een bepaalde datum nog niet aan dat deze documenten niet eerder konden worden verkregen derwijze dat zij reeds bij de behandeling van de vorige asielaanvraag konden worden voorgelegd. Dit geldt bij uitstek voor documenten waarvan het meest recente dateert van meer dan 22 jaar voor het indienen van de eerste asielaanvraag. Bovendien moeten de documenten, zoals reeds besproken onder punt 3.4 ook inhoudelijk slaan op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure waarin ze hadden kunnen worden aangebracht.

In casu kan niet worden ingezien hoe documenten die dateren van 1981, 1983 en 1989 niet eerder konden worden verkregen en voorgelegd, noch kunnen deze documenten voldoen aan de duidelijke wettelijke voorwaarde dat zij moeten slaan op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase waarin ze hadden kunnen worden aangebracht. Het oordeel van de verweerder dat de verzoekster de genoemde stukken reeds had kunnen voorleggen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag is dan ook niet kennelijk onredelijk noch onjuist.

3.8 De Raad wijst er op dat de bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij de verzoekster ligt (RvS 26 oktober 2006, nr. 163.610). Met de zeer vage stellingname dat de verzoekster in België is toegekomen als een haveloze asielzoeker en dat zij pas over moderne communicatiemiddelen beschikte bij het indienen van haar tweede asielaanvraag, beweringen die met geen enkel concreet element worden gestaafd, maakt de verzoekster nog niet aannemelijk dat zij deze documenten niet reeds bij de behandeling van haar eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen. Hetzelfde geldt voor de uiterst vage bewering dat gegevens ook 'nieuw' kunnen zijn in die zin dat ze nieuwe bewijzen vormen ter ondersteuning van anterieure situaties in het herkomstland en die een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een ernstige vrees voor het leven of de fysieke integriteit aantonen. Dergelijke bewering, die niet daadwerkelijk wordt betrokken op de concrete gegevens die aan de basis liggen van de thans bestreden beslissing, kan de bestreden beslissing niet vitiëren.

De verzoekster betwist overigens niet dat zij bij haar tweede asielaanvraag "*opnieuw ingaat op de redenen die zij gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten*" en "*dat de Belgische asielinstanties reeds oordeelden over deze motieven*" zoals de verweerder pertinent vast stelt. Waar uit de uiteenzetting van de verzoekster blijkt dat zij het niet eens is met de beoordeling van haar eerste asielaanvraag, dient de Raad op te merken dat een tweede of volgende asielaanvraag niet tot doel heeft een nieuwe beroepsmogelijkheid te creëren tegen de beslissingen die werden genomen in het kader van een eerdere asielaanvraag. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is op dit punt duidelijk. De verzoekster kan bovendien niet van de Raad vragen om haar verklaringen en de stukken die zij bij de eerste en de tweede asielaanvraag overmaakte opnieuw te beoordelen. De Raad treedt te dezen immers op als annulatierechter en hierbij heeft hij enkel de bevoegdheid om een wettigheidstoezicht uit te oefenen ten aanzien van de administratieve beslissing die het voorwerp van het onderhavige beroep uitmaakt. De Raad kan in dit kader geenszins als feitenrechter optreden en kan dus niet oordelen of aan de verzoekster al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

3.9 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat zij bij haar tweede asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden.

De verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de verweerder op een kennelijke onredelijke wijze of met miskennis van de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft geoordeeld dat de verzoekster "*geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980*" zodat de betrokken aanvraag niet in overweging werd genomen.

Een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is bijgevolg niet aangetoond.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.10 De verzoekster gaat er bovendien volledig aan voorbij dat haar tweede asielaanvraag, geheel conform de beperkte bevoegdheid waarover de staatssecretaris of zijn gemachtigde beschikt in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, slechts beoordeeld werd in het licht van de vraag of zij bij haar herhaalde asielaanvraag al dan niet nieuwe elementen heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet die kunnen rechtvaardigen dat een nieuw onderzoek zich opdringt, een onderzoek dat verder inhoudelijk uitsluitend door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevoerd.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet immers beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Gelet op deze beperkte bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris en er in de bestreden beslissing geenszins een standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van de verzoekster, doch slechts wordt vastgesteld dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht, kan te dezen niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1 A van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen zijn ook de beweringen van de verzoekster dat de door haar bijgebrachte stukken wel degelijk een bewijs vormen van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een ernstige vrees voor haar leven of fysieke integriteit, niet dienstig. Met deze loutere stellingname toont de verzoekster, naast het feit dat zij haar standpunt geenszins op concrete wijze onderbouwt, immers nog niet aan dat deze stukken ten onrechte niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werden in aanmerking genomen en dit terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen enkel bevoegd is om uit te maken of de genoemde stukken al dan niet nieuw zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.11 De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat de verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, vaststelling die de verzoekster niet weerlegt, kan geen schending van deze wettelijke bepalingen worden vastgesteld. De verzoekster kan bovendien niet van de Raad vragen om haar verklaringen en de stukken die zij bij de eerste en de tweede asielaanvraag overmaakte opnieuw te beoordelen. De Raad treedt te dezen immers op als annulatierechter en hierbij heeft hij enkel de bevoegdheid om een wettigheidstoezicht uit te oefenen ten aanzien van de administratieve beslissing die het voorwerp van het onderhavige beroep uitmaakt. De Raad kan in dit kader geenszins als feitenrechter optreden en kan dus niet oordelen of aan de verzoekster al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

De verzoekster kan zich *in casu* niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.12 Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE